

Lovforslag nr. L 100. Fremsat den 12. januar 1983 af Glistrup (FP) og Poulsgaard (FP)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om valg af danske repræsentanter til Europa-Parlamentet (De europæiske Fællesskabers Forsamling)

(Papirnusserfri opstillingsadgang til EF-valget)

I lov nr. 609 af 14. december 1977 om valg af danske repræsentanter til Europa-Parlamentet (De europæiske Fællesskabers Forsamling) foretages følgende ændring:

I § 7 affattes *stk.* 2 således:

»*Stk.* 2. Partier, som ved det senest afholdte valg til Europa-Parlamentet opnåede repræsentation i dette og fortsat er repræsenteret dér, kan uden yderligere formaliteter indlevere kandidatlistor til indenrigsministeren.«

Bemærkninger til lovforslaget

Lov nr. 609 af 14. december 1977 om valg af danske repræsentanter til Europa-Parlamentet udtaler i § 7, stk. 2:

»Partier, der ved det senest afholdte folketingsvalg opnåede repræsentation i folketinget og fortsat er repræsenteret i dette, kan indlevere kandidatlistor til indenrigsministeren.«

Folkebevægelsen mod EF er et eksempel på en gruppe, som ikke er omfattet af § 7, stk. 2, og som derfor efter gældende lov skal behandles efter § 7, stk. 3, 4 og 5, som er sålydende:

»Stk. 3. Nyt parti til deltagelse i Europa-Parlamentsvalget kan senest kl. 16 8 ugers dagen før valgdagen anmeldes for indenrigsministeren af et antal vælgere, der mindst svarer til 2 pct. af samtlige ved det sidst afholdte folketingsvalg afgivne gyldige stemmer.

Stk. 4. Anmeldelse af et nyt parti skal være bilagt erklæringer fra de vælgere, der anmelder partiet. Erklæringerne skal være afgivet på en af indenrigsministeren foreskrevet formular og være underskrevet og dateret af vælgeren personligt, og vælgerens nummer på valglisten skal være påført af vedkommende folkeregisterfører. Erklæringer, der er udstedt ét år eller mere før anmeldelsen, kan ikke medregnes. Det samme gælder erklæringer fra vælgere, der deltager i anmeldelsen af mere end ét nyt parti.

Stk. 5. Anmeldelse af et nyt parti har gyldighed indtil afholdelse af førstkommande Europa-Parlamentsvalg.«

Det er et goldt og tidkrævende arbejde såvel for Folkebevægelsens tilhængere som for kontrolmyndighederne i kommunerne og centraladministrationen at få klaret jobbene med tilvejebringelse af de nævnte erklæringer.

Da en af folketingets allerfornemste opgaver er at undgå, at det vigtigste danske råstof – arbejdskraften – fejlanvendes til goldt papiradministrationseri, bør anvendelsesområdet for regler som de anførte være så lille som muligt.

Dertil kommer, at det er blodigt uretfærdigt, at et parti, som er blevet repræsenteret i folketinget ved et valg, hvor det måske kun har fået en halv

procent af de afgivne stemmer, uden videre skal kunne koncentrere sig om det egentlige politiske arbejde i forbindelse med EF-valget, mens det parti – Folkebevægelsen mod EF – der ved det senest afholdte EF-valg fik flere mandater i EF-Parlamentet end noget som helst andet dansk parti, skal udsættes for den usunde beskæftigelsesterapi, som det er at indhente erklæringer.

Formuleringen af de nævnte bestemmelser i lovens § 7 er formentlig også blot udtryk for, at flertallet i folketinget er sure og fornærmede på Folkebevægelsen mod EF, fordi den har så stor demokratisk opbakning.

Den opgave, der ligger lige for, er derfor at sikre, at Folkebevægelsen mod EF ved det kommende EF-valg får samme status som folketingets partier og altså ikke skal ud at indsamle henved 70.000 underskriftsblanketter, der derefter skal kontrolleres på alle leder og kanter for, om de mange formalia er i orden.

Fremskridtspartiet er imidlertid af den opfattelse, at der ikke blot bør ske lettelse for Folkebevægelsen mod EF ved førstkommande EF-valg, men at der tillige bør ske en generel lempelse af § 7's papirkraft.

Helst så fremskridtspartiet totalt disse papirkraft slettet, jfr. nærmere § 4, stk. 1-3, i fremskridtspartiets lovforslag L 66 af 14. oktober 1976 om valg til Europa-Parlamentet (se Folketingstidende 1976-77, 1. samling, forhandlingerne sp. 502 og 1619 samt tillæg A: sp. 873).

Fremskridtspartiet er imidlertid på det rene med, at folketingets altovervejende flertal er så forgabet i ordninger, der kræver overflødigt papirarbejde, at man endnu ikke kan få gennemført en ordning svarende til det nævnte lovforslag, og forslagsstillerne har derfor begrænset nærværende lovforslag til den udformning, der fremgår af den herved foreslåede lovtekst.

Uanset at Folkebevægelsen mod EF og andre græsrodsbevægelser meget vil have sig frabedt at blive kaldt »partier«, anvender lovforslaget den terminologi som følge af, at det nu engang er den sprogbud, som gældende 1977-lov anvender.

Det fremhæves, at forslagsstillerne skarpt har protesteret imod, at lovteksten til deres forslag skal udformes som foran sket. Det er efter forslagsstillerne mening et overgreb på deres suveræne ret til i henhold til grundlovens § 41, stk. 1, til selv at udforme deres lovforslag, som det passer forslagsstillerne. Forslagsstillerne havde fundet det mere hensigtsmæssigt, at forslaget var fremkommet som en selvstændig lov. Der er jo i praksis alene tale om et forhold mellem Folkebevægelsen mod EF og indenrigsministeriet, og forslagsstillerne finder det særdeles uheldigt, at dette skal rodes ind i den almindelige valglov til EF-Parlamentet. Vi har i øjeblikket to sådanne almindelige valglove, og forslagsstillerne mener altså, at det var sagligt rigtigt at få tre fremfor at komplicere den ene af disse to love med en bestemmelse, der kun har interesse for en meget begrænset kreds. Forslagsstillerne har derfor gjort gældende, at lovforslaget skulle have været udformet, som de fandt rigtigt, men de øvrige partier har i folketingets udvalg for forretningsordenen – hvor dog VS ikke var repræsenteret – gennemtvinget, at lovforslaget skal bureaukratiseres, som det nu er sket, idet man har påberåbt sig den pr. 1. oktober 1981 indførte nye

bestemmelse i forretningsordenens § 10, stk. 1, 2. punktum, som hjemmel for, at de øvrige partier skulle være berettigede til at censurere, hvordan fremskridtsforslag skal udformes. Starter man først en sådan censurbølge, vil resultatet givetvis være, at man kommer ud på en ganske uoverskuelig glidebane, idet et hvilket som helst selvstændigt lovforslag vil kunne skrives om til et ændringsforslag til en eller flere af de umådeligt mange ukrudtsblomster, der findes i den danske lovjungle. Det bliver derfor vilkårligt – alt efter, hvem flertallet i folketingets udvalg for forretningsordenen kan lide eller ikke lide – hvornår forslagsstillerne får lov til at fremsætte mundrette lovforslag, som forslagsstillerne finder det bedst, og hvornår lovforslagene skal skrives om til kancellikaudervælsk. Hvis folketingsflertallet under lovforslagets behandling måtte finde, at det skal skrives om fra den ene udformning til en anden, kan folketingsflertallet selvsagt gøre det, men fremskridtspartiet tager skarp afstand fra, at man på dette tidspunkt, hvor lovforslaget præsenteres for folketinget, ikke kan få lov til at præsentere det i den form og med det indhold, som fremskridtspartiet som forslagsstiller finder korrekt.